

Sygn. akt III C 430/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 22 sierpnia 2016 rok

Sąd Okręgowy w Warszawie III Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariusz Solka
Protokolant	sekretarz sądowy Magdalena Zembrzuska

po rozpoznaniu w dniu 08 sierpnia 2016 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa E. G. i S. G.;

przeciwko pozwanemu (...) Bankowi (...) S.A. w W.;

o ustalenie;

orzeka:

1. powództwo oddała;
2. zasądza solidarnie od powodów E. G. i S. G. na rzecz pozwanego (...) Banku (...) S. A. w W., kwotę 7.217,00 (siedem tysięcy, dwieście siedemnaście) złotych kosztów procesu, w tym kwotę 7.200,00 (siedem tysięcy, dwieście) złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika;
3. nakazuje wypłacić z sum budżetowych Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie na rzecz adwokata J. G., kwotę 300,00 (trzysta) złotych powiększoną o należny podatek VAT, tytułem pomocy prawnej udzielonej powodom z urzędu;
4. odstępuje od obciążania powodów nieuiszczonymi kosztami sądowymi przejmując je na rachunek Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie.---

/-/ SSO Mariusz Solka

Sygn. akt: III C 430/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 lutego 2015 roku skierowanym do Sądu Okręgowego w Częstochowie, powodowie E. i S. małżonkowie G., wnieśli o uznanie, że czynność prawna w postaci wystawienia przez (...) Bank (...) S.A. w G. (obecnie (...) w W.) bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) z dnia 04 czerwca 2014 roku jest nieważna z uwagi na wystawienie go w oparciu o zapisy umowy kredytowej, które stanowią w ocenie powodów klauzule abuzywne.

W uzasadnieniu swojego żądania powodowie wywodzili, iż bankowy tytuł egzekucyjny (dalej także jako (...)), jest „czynnością nieważną”, bowiem został wydany w oparciu o zapisy umowy o kredyt mieszkaniowy z dnia 02 czerwca 2008 roku, które są w części zapisami niedozwolonymi.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) Bank (...) S.A. w W. (dalej także jako (...)), wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powodów kosztów procesu według norm przypisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany zaprzeczył aby wystawiony (...) był w jakiegokolwiek części nieważny czy też bezskuteczny jak również że zawarta z powodami umowa kredytowa zwierała w swej treści niedozwolone postanowienia umowne. W ocenie pozwanego wystawienie przez bank bankowego tytułu egzekucyjnego nie stanowi czynności prawnej lecz czynność o charakterze faktycznym, której treść stanowi jedynie oświadczenie wiedzy banku o źródle i wysokości zadłużenia kredytowego. Powyższe prowadzi do wniosku, że sformułowane w pozwie żądanie ustalenia nieważności (...) nr (...) z dnia 4 czerwca 2014 r. jest prawnie wadliwe i niedopuszczalne, co musi skutkować oddaleniem powództwa w całości. N. od powyższego w ocenie pozwanego, nawet jeśli uznać hipotetycznie (...) za czynność prawną i w konsekwencji dopuszczalność powództwa o stwierdzenie jego nieważności, zdaniem pozwanego, powodowie nie wykazali interesu prawnego w dochodzeniu powództwa o ustalenie.

Sąd Okręgowy, ustalił następujący stan faktyczny:

Z dniem 31 października 2014 roku (...) Bank (...) S.A. w G. (spółka przejmowana) połączyła się z (...) S.A. (spółka przejmująca) w trybie art.492§1 pkt.1 ksh przez przeniesienie całego majątku spółki przejmowanej na rzecz spółki przejmującej. Wskutek połączenia spółka przejmująca (...) S.A. jako następcą prawny (...) Bank (...) S.A. wstąpiła we wszystkie prawa i obowiązki wynikające z umów zawartych dotychczas przez spółkę przejmowaną (dowód: okoliczności niesporne, odpis z KRS k.82-103).

W dniu 2 czerwca 2008 r. powodowie zawarli z poprzednikiem prawnym pozwanego Umowę (...) nr (...) (dalej umowa Kredytu), na podstawie której powodom udzielono kredytu denominowanego w kwocie stanowiącej równowartość 181.117,75 franków szwajcarskich (...) z przeznaczeniem na zakup lokalu mieszkalnego oraz refinansowanie wkładu własnego. Umowa Kredytu składała się z dwóch części, które łącznie przesądzały o jej treści, a mianowicie z: A. C. Szczególnej Umowy (...) oraz B. C. Ogólnej Umowy (...). (...) zawierała indywidualnie wynegocjowane przez powodów warunki udzielenia, spłaty i zabezpieczenia spłaty Kredytu, podczas gdy (...), będąc wzorcem umownym, zawierała zapisy o charakterze ogólnym, odnoszące się m.in. do opcji wybranych przez powodów w (...) (dowód: ogólne warunki umowy kredytu k. 148-153, umowa kredytu k. 31-35).

Kwota Kredytu została wypłacona w walucie polskiej zgodnie z warunkami określonymi w § 4 (...) jednorazowo w dniu 9 czerwca 2014 r., przy zastosowaniu kursu kupna (...) według Tabeli kursów walutowych N. Bank (...) obowiązującej w dniu uruchomienia środków. W dniu wypłaty środków kurs ten wynosił 2,0672 złotych (dowód: wniosek o wypłatę kredytu k. 154, okoliczności niesporne).

W związku z zaprzestaniem przez powodów terminowej spłaty Kredytu oraz bezskutecznością kolejnych monitów, pismem z dnia 24 kwietnia 2014 roku, pozwany Bank złożył powodom oświadczenie o wypowiedzeniu umowy Kredytu. Jako podstawę oświadczenia pozwany wskazał §20 umowy Kredytu oraz art.75 ustawy prawo bankowe. W treści oświadczenia wskazano długość okresu wypowiedzenia (30 dni) oraz konsekwencje jego bezskutecznego upływu, w tym uprawnienie Banku do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego. Pismo zawierające oświadczenie Banku o wypowiedzeniu umowy, zostało doręczone powodom w dniu 29 kwietnia 2014 roku (dowód: pisma Banku do powodów z dnia 19 lutego i 17 września 2013 roku k. 157,158, wypowiedzenie umowy k.159, zpo k. 160-161).

W związku z bezskutecznym upływem terminu wypowiedzenia umowy, umowa Kredytu uległa rozwiązaniu a przedmiotowy Kredyt stał się wymagalny w całości. Wobec powyższego na podstawie art.96 prawa bankowego w dniu 04 czerwca 2014 roku, pozwany wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...). W treści (...) wskazano, iż wysokość zadłużenia powodów została obliczona wskutek przeliczenia kwoty niespłaconego Kredytu z (...) na złote polskie

według kursu sprzedaży (...) z dnia 04 czerwca 2014 roku tj. z dnia wystawienia (...) zgodnie z tabelą kursów walut obowiązujących w (...) Bank (...) S.A. tj. kursu 3,4987 zł (dowód: (...) k. 162).

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 13 czerwca 2014 roku, przedmiotowy tytuł egzekucyjny został zaopatrzony w klauzulę wykonalności (syg. akt XV Co 3606/14). Na postanowienie to powodowie wnieśli zażalenie. Postanowieniem z dnia 25 września 2014 roku, Sąd Okręgowy w Częstochowie oddalił zażalenie powodów jako bezzasadne (dowód: postanowienie z dnia 13.06.2014 roku k.163, zażalenie powodów k.164-166, odpowiedź na zażalenie k.167, postanowienie z dnia 25.09.2014 roku k. 168).

W związku z następstwem prawnym (...) S.A. po (...) Bank (...) S.A. na podstawie art.788§1 kpc, Sąd Rejonowy w Częstochowie, postanowieniem z dnia 20 lutego 2015 roku, nadał (...) klauzulę wykonalności na rzecz następcy prawnego (syg. akt XV Co 488/15. W oparciu o uzyskany tytuł wykonawczy, na wniosek Banku, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa-Nowej Hucie w Krakowie M. B., wszczął wobec powodów postępowanie egzekucyjne (dowód: postanowienie z dnia 20.05.2015 rok k. 169, zawiadomienie o wszczęciu egzekucji z nieruchomości z dnia 24.04.2015 roku k. 170, postanowienie o przystąpieniu do opisu i oszacowania k.191,192).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, których autentyczności i wiarygodności nie kwestionowała żadna ze stron, a Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu.

Sąd oddalił wnioski dowodowe o dopuszczenie dowodu z akt Sądu Rejonowego w Częstochowie XV Co 3606/14, oddalił wnioski o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka I. L. oraz dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z dziedziny bankowości, uznając dowody te za nieprzydatne w żaden sposób dla rozstrzygnięcia sprawy (postanowienie k. 271).

Sąd Okręgowy, zważył co następuje:

Powództwo jako bezzasadne podlegało oddaleniu w całości.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż powodowie dochodzą ustalenia, że „czynność prawna w postaci wystawienia przez (...) Bank (...) S.A. w G. (obecnie (...) w W.) bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) z dnia 04 czerwca 2014 roku jest nieważna z uwagi na wystawienie go w oparciu o zapisy umowy kredytowej, które stanowią w ocenie powodów klauzule abuzywne”.

Konsekwencją takiego ukształtowania żądania jest konieczność rozważenia jaki jest charakter prawny kwestionowanej przez powodów czynności a także istnienia interesu prawnego powodów w wytoczeniu powództwa o ustalenie.

W ocenie Sądu czynność prawna w postaci wystawienia przez (...) Bank (...) S.A. w G., bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) z dnia 04 czerwca 2014, nie jest oświadczeniem woli wywierającym skutki w sferze prawa materialnego – z punktu widzenia klasyfikacji oświadczeń uznane może być jedynie za oświadczenie wiedzy, które nie stanowi czynności prawnej w rozumieniu działu I tytułu IV księgi pierwszej kodeksu cywilnego. Wystawienie przez bank bankowego tytułu egzekucyjnego nie stanowi czynności lecz czynność o charakterze faktycznym, której treść stanowi jedynie oświadczenie wiedzy banku o źródle i wysokości zadłużenia kredytowego. Wystawienie dokumentu w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego nie stanowi faktu prawotwórczego - nie prowadzi bowiem do powstania, zmiany albo ustania stosunku prawnego lub prawa podmiotowego. Bankowy tytuł egzekucyjny nie stwarza nowego stosunku prawnego między bankiem (wierzycielem) a kredytobiorcą (dłużnikiem), nie stanowi również dla kredytodawcy źródła nowych uprawnień. Możliwość przymusowego dochodzenia roszczenia w drodze egzekucji nie wynika z samego faktu sporządzenia dokumentu bankowego tytułu egzekucyjnego, lecz wprost z czynności prawnej w postaci bankowej umowy kredytowej, będącej źródłem stosunku prawnego. Co istotne, uprawnienie banku do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego nie wynika z samej umowy kredytowej, lecz wprost z przepisów art. 96 i 97 prawa bankowego.

Z powyższych przyczyn nie podlega ono ocenom pod kątem art.58 kc, art.82 kc, względnie art.83 kc, co przesądza o bezzasadności powództwa i konieczności jego oddalenia (porównaj stanowisko SA. w K. I Acz 143/16 k. 224).

N. od powyższego, nawet jeśli uznać hipotetycznie (...) za czynność prawną i w konsekwencji dopuszczalność powództwa o stwierdzenie jego nieważności, w ocenie Sądu powodowie nie wykazali interesu prawnego w dochodzeniu powództwa o ustalenie.

Podstawę powództwa o ustalenie stanowi art. 189 k.p.c., zgodnie z treścią którego powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Przepis art. 189 k.p.c. ma jednakże zastosowanie tylko wówczas, gdy powód ma interes prawny w ustaleniu wskazanych okoliczności, co stanowi istotne ograniczenie ilości przypadków, w których może on zostać zastosowany. Celem tego ograniczenia jest zaś to, by konieczność rozstrzygnięcia spornych kwestii przez sąd dotyczyła tylko przypadków, w których jest to niezbędne dla zapewnienia ochrony prawnej. W tym kierunku idzie także spójne orzecznictwo i stanowisko przedstawicieli doktryny prawa, zgodnie z którymi interes prawny zachodzi tylko wówczas, gdy sam skutek, jaki wywoła uprawomocnienie się wyroku ustalającego, zapewni powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów, czyli definitywnie zakończy spór istniejący lub prewencyjnie zapobiegnie powstaniu takiego sporu w przyszłości.

W pierwszej kolejności wskazać należy, osoba, której służy prawo wystąpienia z powództwem o zapłatę, o wydanie rzeczy, czy też o zobowiązanie do zawarcia umowy co do zasady nie ma interesu do żądania ustalenia w odrębnym postępowaniu sądowym faktu spełnienia przesłanek uwzględnienia jej głównego roszczenia. Przesłanki te podlegają bowiem każdorazowo badaniu w toku rozpoznawania powództw o te roszczenia i brak jest jakiegokolwiek uzasadnienia dla wytaczania w tym zakresie odrębnego powództwa. Powództwo z art. 189 k.p.c. może natomiast służyć jako skuteczny środek obrony przed wytoczeniem powództwa przez inną osobę, poprzez ustalenie istnienia przesłanek negatywnych dla wystąpienia z danym roszczeniem. I tak osoba w odniesieniu do której wysuwane są żądania zapłaty ma interes prawny by domagać się ustalenia nieistnienia jej rzekomego długu, zaś osoba od której żąda się wydania lokalu może domagać się ustalenia istnienia po swej stronie prawa do lokalu.

Istotnym na gruncie niniejszej sprawy jest fakt, że nie ma interesu prawnego w rozumieniu art. 189 k.p.c. ten, kto może poszukiwać ochrony prawnej w drodze innych, dalej idących powództw zmierzających bezpośrednio do osiągnięcia pożądanego przez niego skutku, co odnosi się także do roszczeń mających na celu ochronę przed przyszłymi albo istniejącymi już roszczeniami. I tak osoba, która kwestionuje istnienie długu ma wprost interes prawny w żądaniu ustalenia nieistnienia zobowiązania (w całości lub ponad pewną kwotę) natomiast nie ma interesu prawnego w zakresie ustalenia nieistnienia przesłanki, w oparciu o którą druga strona żąda od niej spełnienia świadczenia, bądź też zaistnienia przesłanki pozwalającej jej uchylić się od zobowiązania (np. prawa do odstąpienia od umowy). Samo ustalenie przesłanki w oparciu o którą może być formułowany zarzut nieistnienia długu nie zapewnia bowiem wprost ochrony prawnej, zapewnia jedynie argument w sporze, a nie jego rozwiązanie (tak: wyrok SN z dnia 22 listopada 2002 r., IV CKN 1519/00, Lex, nr 78333).

Mając na względzie powyższe, wskazać należy, że żądanie powodów przeprowadzenia kontroli incydentalnej umowy kredytowej zawartej pomiędzy stronami, uznanie postanowień tej umowy za niedozwolone i w konsekwencji za niewiążące w stosunku do powodów oraz ustalenie w oparciu o art. 189 k.p.c. interesu prawnego w udzieleniu ochrony prawnej w ocenie Sądu, może zapewnić powodce jedynie argument w sporze z pozwanym Bankiem albowiem samo ustalenie, że postanowienia umowy szczegółowo wymienione przez powodów w pozwie, stanowią klauzule niedozwolone, nie stanowią rozwiązania istniejącego sporu. Samo przeprowadzenie kontroli incydentalnej postanowień umowy kredytowej, nie doprowadzi bowiem do orzeczenia, że powodowie zobowiązani są uregulować jedynie kwotę kredytu w mniejszej wysokości, nie spowoduje również zakończenia postępowania egzekucyjnego, które toczy się w stosunku do powodów.

Roszczenie o ustalenie zgłoszone w toku niniejszego postępowania przez powodów mogłoby zostać uwzględnione jedynie wówczas, gdy sam skutek, jaki wywoła uprawomocnienie się wyroku ustalającego, zapewni powodom ochronę ich prawnie chronionych interesów, czyli definitywnie zakończyłoby spór istniejący. W ocenie Sądu na gruncie przedmiotowej sprawy, roszczenie o ustalenie oparte na treści art. 189 k.p.c., nie zapewni ochrony prawnie chronionego interesu powodów.

Podkreślić w tym miejscu należy, że w stosunku do powodów pozwany wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, który został opatrzony klauzulą wykonalności i stał się podstawą postępowania egzekucyjnego, które toczy się od kwietnia 2015 r. co jest okolicznością bezsporną. O powyższym informowali zresztą sami powodowie przedkładając stosowną dokumentację z tegoż postępowania. Wszczęta została również egzekucja z nieruchomości stanowiącej własność powodów, stanowiąca zabezpieczenie kredytu hipotecznego udzielonego im przez pozwanego.

Jednocześnie należy zauważyć, że powodowie ochrony swoich praw mogą dochodzić w innym, właściwym, postępowaniu, którym z uwagi na toczące się już postępowanie egzekucyjne powinno być powództwo oparte o art. 840 k.p.c. tj. - powództwo o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności. Zgodnie z treścią w/w przepisu dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli:

1) przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście;

2) po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie;

3) małżonek, przeciwko któremu sąd nadał klauzulę wykonalności na podstawie art. 787, wykaże, że egzekwowane świadczenie wierzycielowi nie należy się, przy czym małżonkowi temu przysługują zarzuty nie tylko z własnego prawa, lecz także zarzuty, których jego małżonek wcześniej nie mógł podnieść.

Powództwo o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego (opozycyjne) służy merytorycznej obronie dłużnika przed egzekucją prowadzoną zgodnie z przepisami postępowania egzekucyjnego jako konsekwencja zasady, że organ egzekucyjny nie jest uprawniony do badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tytułem wykonawczym. Podlega rozpoznaniu w procesie, a wyrok uwzględniający powództwo (choćby w części) stanowi podstawę do skutecznego żądania umorzenia postępowania egzekucyjnego (w całości bądź w części). Legitymowani do wniesienia powództwa są dłużnik bądź jego następcy prawni, przeciwko którym została nadana klauzula wykonalności, chyba że przepis szczególny stanowi o możliwości podjęcia egzekucji bez konieczności nadania takiej klauzuli przeciwko następcom prawnym. Powództwo wytacza się po powstaniu tytułu wykonawczego, przed jego przymusowym wykonaniem jeżeli tytuł nie korzysta z powagi rzeczy osądzonej (np. akt notarialny czy bankowy tytuł egzekucyjny, któremu nadano klauzulę wykonalności), zarzuty mogą zostać oparte na dwóch podstawach powództwa i dotyczyć również wszystkich zdarzeń sprzed powstania tytułu egzekucyjnego. Zostały one objęte art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. Mogą one dotyczyć samego obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym, gdy obowiązek ten nie powstał (np. powód złożył oświadczenie woli pod wpływem błędu i skutecznie uchylił się od swojego oświadczenia woli) albo gdy obowiązek wygasł na skutek zdarzeń wywołujących skutki prawne, które miały miejsce po powstaniu tego obowiązku (np. spełnienie świadczenia). Mogą one również dotyczyć zdarzeń powołanych jako podstawa przejścia praw lub obowiązków albo warunków, od których wystąpienia było uzależnione nadanie klauzuli wykonalności, a które wierzyciel wykazał w sposób przewidziany w przepisach regulujących postępowanie o nadaniu klauzuli wykonalności (np. dokumentem z podpisem urzędowo poświadczonym stwierdzającym przejście uprawnienia objętego tytułem egzekucyjnym - art. 788), ale które w sferze prawa materialnego nie wywołały skutków prawnych (np. czynność cywilnoprawna przelewu wierzytelności objętej tytułem egzekucyjnym okazała się nieważna) (tak: wyrok SN z dnia 3 listopada 2009 r., II CSK 207/09, OSNC 2010, nr 4, poz. 62).

Jak wskazano powyżej, nie ma interesu prawnego w rozumieniu art. 189 k.p.c. ten, kto może poszukiwać ochrony prawnej w drodze innych, dalej idących powództw zmierzających bezpośrednio do osiągnięcia pożądanego przez niego skutku. W ocenie Sądu bez wątplenia dalej idącym powództwem, z którym mogli wystąpić powodowie było właśnie powództwo o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, gdyż tylko wówczas mogliby osiągnąć zamierzony

skutek tj. np. nie regulować części kwoty należności dochodzonej przez pozwanego w przypadku wykazania przesłanek do ograniczenia roszczenia. Samo ustalenie przez tutejszy Sąd w przedmiotowym postępowaniu, że niektóre z postanowień umowy kredytowej nr (...) stanowią postanowienia niedozwolone, nie spowoduje, że zmniejszeniu ulegnie kwota roszczenia, której w oparciu o bankowy tytuł egzekucyjny dochodzi od powodów pozwany. Po wydaniu stosownego orzeczenia, po przeprowadzeniu kontroli incydentalnej przedmiotowej umowy, o którą wnosili pozwani, niezbędnym byłoby wystąpienie z kolejnym powództwem w zakresie roszczeń o zwrot świadczeń pobranych w oparciu o klauzulę uznane w tym postępowaniu za niedozwolone. Dlatego też w ocenie Sądu oczywistym jest, że powództwo o ustalenie nie zaspokoi roszczeń powodów i nie spowoduje zakończenia sporu pomiędzy stronami, a jedynie wówczas uznać można by było, że powodowie mają interes prawny z wystąpieniem z powództwem o ustalenie.

Roszczenie o ustalenie, na gruncie art. 189 k.p.c., nie byłoby również właściwym sposobem dochodzenia roszczeń przez powodów, w sytuacji kiedy pozwany Bank nie wszcząłby postępowania egzekucyjnego albowiem wówczas powódce przysługiwałoby roszczenie o zwrot nienależnie pobranych środków.

Podnoszone dodatkowo przez powoda dopiero na rozprawie w dniu 08.08.2016 roku (k.270), zarzuty odnośnie wysokości dochodzonego na podstawie (...) roszczenia przez Bank, wprost wskazują na fakt, iż powodowie nie mają żadnego interesu prawnego w wytoczeniu przedmiotowego powództwa, zaś wysokość egzekwowanego roszczenia winni kwestionować w drodze stosowanego powództwa przeciwegzekucyjnego.

Powodowie nie spełnili wymaganej przez art. 189 k.p.c. przesłanki materialnoprawnej – wykazania i udowodnienia istnienia interesu prawnego – w dochodzeniu ustalenia, że postanowienia umowy kredytowej nr (...) stanowią klauzule niedozwolone, z uwagi na powyższe w ocenie Sądu brak było podstaw ażeby dokonać merytorycznej analizy pozostałych przesłanek, gdyż brak interesu prawnego w dochodzeniu roszczenia jest wystarczającą przesłanką do oddalenia powództwa.

Mając na względzie powyższe Sąd orzekł jak w pkt 1 wyroku.

Uwzględniając, że powodowie przegrali sprawę w całości, o kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. zasądając solidarnie od powodów na rzecz pozwanego, kwotę 7.217 złotych kosztów procesu, w tym kwotę 7.200 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika zgodnie z §6 pkt.7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych a także kwotę 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, o czym orzeczono w pkt 2 wyroku.

W pkt.3 wyroku, Sąd nakazał wypłacić z sum budżetowych Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie na rzecz adwokata J. G., kwotę 300 złotych powiększoną o należny podatek VAT, tytułem pomocy prawnej udzielonej powodom z urzędu.

Ustalając i przyznając wynagrodzenie pełnomocnikowi z urzędu Sąd w oparciu o §2 ust.1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie..., Sąd wziął pod uwagę nakład pracy adwokata J. G. i jego wkład w przyczynienie się do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia sprawy. W ocenie Sądu poza praktycznie formalnym uczestnictwem w procesie, działania pełnomocnika z urzędu nie przyczyniły się w żaden sposób do rozstrzygnięcia sprawy, a wręcz przeciwnie, pełnomocnik fachowy będący adwokatem winien zdawać sobie sprawę, iż z treści postanowienia Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18.02.2016 roku, wynikała pewna wstępna ocena roszczenia powodów (w konsekwencji zażalenia powodów na postanowienie o zabezpieczeniu), a co za tym idzie winien on w stosowny sposób zmodyfikować żądanie powodów aby nie podlegało ono wprost oddaleniu. Sąd Apelacyjny wprost wskazał, iż roszczenie powodów w formie w jakiej zostało zgłoszone nie jest w żaden sposób uprawdopodobnione. Pomimo tego, iż jest to ocena wstępna dla każdego podmiotu profesjonalnie zajmującego się procedurą sądową winna uzmysłwić konieczność zweryfikowania czy też zmodyfikowania roszczenia w taki sposób aby nie narazić się na jego oddalenie po merytorycznej ocenie sądu I instancji, w szczególności, iż także kolejny wniosek o zabezpieczenie został przez sąd oddalony (postanowienie z dnia 08.07.2016 roku k.249-252) z powołaniem się na

analogiczną argumentację Pomimo tego, pełnomocnik nie podjął żadnych działań, ograniczając się do podtrzymania żądania powodów w formie jakiej zostało pierwotnie zgłoszone, co musiało doprowadzić do jego nieuwzględnienia.

Biorąc pod uwagę, czynności adwokata J. G., związane z przygotowaniem wniosku o zabezpieczenie (k.187-189), zażaleń na postanowienia Sądu Okręgowego w Częstochowie (k.204-206, 210-212) Sąd uznał, iż uzasadnionym będzie przyznanie mu wynagrodzenia w kwocie 300 złotych wraz z należnym podatkiem VAT, jako wynagrodzenie adekwatne do podjętych przez niego działań oraz merytorycznego wkładu w wyjaśnienie sprawy. Wydaje się, iż nie takiej pomocy oczekiwali powodowie po fachowym pełnomocniku, który miał im zapewnić profesjonalną pomoc prawną w sporze z Bankiem a także przy skomplikowanej prawnie materii (kredyty denominowane w walucie obcej). Przyznanie przez Sąd wynagrodzenia pełnomocnikowi w wysokości przewidzianej przepisami Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie tj. w kwocie 7.200 złotych wraz z podatkiem VAT, godziłoby w poczucie sprawiedliwości i przyzwoitości a nadto stałoby w rażącej sprzeczności z §2 ust.1 w/w Rozporządzenia, który nakazuje Sądowi oceniać przyczynienie się i wkład pracy pełnomocnika z urzędu w wyjaśnienie sprawy, który zdaniem Sądu jest praktycznie żaden.

Z uwagi na trudną sytuację materialną i życiową powodów Sąd odstąpił od obciążania ich kosztami sądowymi przejmując je na rachunek Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie, na podstawie art. 113 ust. 4 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, o czym Sąd orzekł w pkt 3 wyroku.

Mając powyższe na względzie, Sąd orzekł jak w wyroku.---

/-/ SSO Mariusz Solka

(...)

1. (...);

2. (...)

(...)